

בש"פ 3341/15 - טמיר אוזנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3341/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: טמיר אוזנה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 20.4.2015, בתמ"ת 6548-04-15, שניתנה על-ידי כב' השופט נ' אבו טהא

תאריך הישיבה: כ"ט באייר התשע"ה (18.5.2015)

בשם העורר: עו"ד רונן בן צבי

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהא), מיום 20.4.2015, במ"ת

עמוד 1

6548-04-15, בגדרה הוחלט להורות על מעצרו של העורר, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום שהוגש נגד העורר

2. ביום 3.4.2015, הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע כתב אישום, המייחס לעורר ולנאשם נוסף, רן מזן (להלן: מזן), את העבירות שלהלן: קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 1499(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ייצור, הכנה והפקה של סמים מסוכנים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); ונטילת חשמל או גז או מים שלא כדין, לפי סעיף 400 לחוק העונשין. במסגרת כתב האישום, יוחסה לנאשם שלישי במספר, דוד ברישניקוב (להלן: ברישניקוב), עבירה של סיוע לייצור הכנה והפקה של סמים מסוכנים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים, בצירוף עם סעיפים 31 ו-32 לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי העורר ומזן קשרו קשר עם אחד בשם ישראל בנישו (להלן: בנישו), ועם אחרים, לצורך הקמת תשתית לגידול סם מסוכן מסוג קנבוס, באופן מסחרי, ושלא לצריכתם העצמית. לשם כך, שכר בנישו מבנה בתחום משק חקלאי במושב שפיר (להלן: המבנה), בו החלו בנישו, העורר, ומזן לעשות פעולות שונות לשם הכשרת המבנה כמקום לגידול הסמים. לאחר זאת, גידלו הנאשמים את שתילי הסמים במבנה. בחיפוש שנערך במבנה, במסגרת פעילות משטרתית יזומה, נתגלו 554 שתילי סם במימדים שונים, במשקל כולל של כ-679 ק"ג.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר ושני הנאשמים הנוספים, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של השלושה, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

5. במסגרת הבקשה להארכת המעצר, טענה המשיבה, כי ברשותה ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, ובכלל זאת: דוחות פעולה; תמונות וסרטונים המתארים את המבנה; תפיסת הסם המסוכן מסוג קנבוס; חוות דעת מומחה בדבר טיבו של הסם וכמותו; שיחות בין העורר למזן, בהן הם מתאמים הגעת ציוד למבנה; שתיקת העורר בחקירתו; וכיצא באלה. בהמשך, טענה המשיבה, כי קיימת עילת מעצר, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1966 (להלן: חוק המעצרים), הנובעת מכך שקיים חשש סביר, כי העורר יסכן את ביטחון הציבור, אשר "מתעצם לנוכח היקף הציוד, התשתיות והיקף הסם בשלבי גידול והפקה שונים, שנתפסו במקום". עוד בהקשר לעילת המעצר, טענה המשיבה, כי קמה בעניינו של העורר חזקת מסוכנות סטטוטורית, לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים, מאחר שמדובר בעבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים. המשיבה ציינה, כי מסוכנותו של העורר בולטת במיוחד, מאחר שקיימת לחובתו הרשעה קודמת בעבירה דומה של גידול סם מסוכן; וכי הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו במקרה דנא, שעה שתלוי ועומד נגדו כתב אישום בגין ביצוע עבירה דומה, בבית משפט השלום ברחובות (ת"פ 37572-02-15).

לפיכך, טענה המשיבה, כי "לא ניתן להסתפק במקרה זה בחלופת מעצר", וביקשה להורות על מעצרו של העורר, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ההליכים בפני בית משפט קמא

6. בדיון בהארכת המעצר בפני בית משפט קמא (כב' השופט נ' אבו טהה), שנערך ביום 14.4.2015, טען בא-כוחם דאז של העורר ומזן, כי אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה "מהבחינה הטכנית", אלא שראיות אלו הינן "ברמה מוחלטת". עוד נטען, כי אין מחלוקת בנוגע לקיומה של עילת מעצר. לאחר זאת, ביקש בא-כוחם של העורר ומזן, להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינם, אשר יבחן חלופת מעצר.

לאחר שנתן דעתו לחומר החקירה, ושמע את טיעוני הצדדים, קבע בית משפט קמא, בהחלטה מיום 20.4.2015, כי המשיבה הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת העורר ומזן בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. עיקרה של תשתית ראייתית זו, כך נקבע, נעוץ בדוחות הפעולה של השוטרים, אשר פשטו על המבנה. עוד ניתן להסיק על דבר קיומה של תשתית ראייתית להוכחת האשמה, לשיטתו של בית משפט קמא, מדוחות יחידת העיקוב המשטרתית, אשר הבחינה בעורר ובמזן כשהם רוכשים ציוד, ומגיעים ביחד למבנה. בית משפט קמא למד על קיומן של ראיות לכאורה, אף מתמליל שיחות האזנת הסתר בין העורר למזן, אשר "מלמד לכאורה על מעורבות עמוקה של [העורר ומזן] ביחס לנעשה במקום". לבסוף, ציין בית משפט קמא, כי קיימת בחומר החקירה ראשית הודייה של העורר במיוחס לו בכתב האישום, בכך שהוא ניסה לברר את האפשרות לשמש כעד מדינה. אשר לקיומה של עילת מעצר, הטעים בית משפט קמא, כי "עבירות של סמים, ובמיוחד עבירות שאינן של החזקה לשימוש עצמאי והנמנות על עבירות הפצת הסמים, מקימות חזקת מסוכנות". אשר על כן, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר ומזן עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. אשר לברישניקוב, קבע בית משפט קמא, כי חלקו בפרשה הוא "מינורי שאינו מצדיק מעצר עד תום ההליכים", ולכן הורה על שחרורו בתנאי מעצר בית מלא.

העורר

7. בהודעת ערר, אשר הוגשה על-ידי בא-כוחו החדש של העורר, עו"ד רונן בן צבי, נטען, כי בנישו הוא החשוד העיקרי בפרשה, והעובדה שהוא טרם נעצר, נובעת מ"שרשרת של טעויות ומחדלים בחקירה שתוצאתם הגשת כתב אישום נגד העורר ואחרים, ומעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו בתיק". עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא, בקובעו כי העורר שתק בחקירתו במשטרה. למעשה, כך הוסיף וטען עו"ד בן צבי, העורר "שיתף פעולה באופן מלא ושלם בחקירתו, ענה על שאלות החוקרים ומסר את הידוע לו [...] כל זאת עד אשר נוכח כי מטרת החוקרים אינה חקר האמת אלא '**תפירת התיק נגדו**', משחש כך, [...] החליט העורר לשמור על זכות השתיקה" (ההדגשות במקור - א.ש.). לטענת עו"ד בן צבי, בגרסתו של העורר יש משום הסבר סביר להימצאותו במבנה, ואין בתיק החקירה כל ראיה ישירה הסותרת את גרסתו. העורר הוסיף וטען, כי טעה בית משפט קמא, משלא נתן את דעתו לעדותו של בעל המבנה, אוריאל רחמני, אשר "טען חד משמעית כי אינו מכיר את העורר ולא ראה אותו מעולם". עוד נטען, כי לא היה מקום ליתן להאזנות הסתר משקל כה רב בהחלטתו של בית משפט קמא, נוכח היותן "שיחות סתומות שאינן ברורות, [...] נתונות לפרשנויות שונות". בהתייחס לקביעה, לפיה יש בדבריו של העורר בחקירתו במשטרה משום ראשית הודייה, נטען על-ידי

העורר, כי "אין המדובר בראשית הודייה, כי אם בחשוד במצוקה המוכן להודות בכל המיוחס לו, רק לא להישלח לשנים ארוכות בבית הסוהר". לבסוף נטען, כי מדובר בהפליה פסולה כלפי העורר, בשים לב לשחרורו של ברישניקוב למעצר בית, שעה ש"חלקו בהחזקת המקום גדול משל העורר".

יצוין, כי בפתח הדיון בערר שנערך לפניו, ביום 18.5.2015, הודיע בא-כוחו של העורר, עו"ד בן צבי, כי, בניגוד לעמדת קודמו עו"ד בועז קניג, אין הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, ומכל מקום מדובר בראיות שעוצמתן חלשה, עד כדי היעדר משקל כלשהו לאותן ראיות.

סיכומם של דברים, התבקשתי להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ולכל הפחות להפנותו אל שירות המבחן, לצורך קבלת תסקיר מעצר.

להשלמת התמונה יצוין, כי ביני לביני הגיש רן מזן (הנאשם השני בכתב האישום), ערר על החלטתו של בית משפט קמא, לעוצרו עד לתום ההליכים. ערר זה ידון בהמשך, על-ידי השופטת ע' ברון (בש"פ 3394/15).

תגובת המשיבה

8. באת-כוחה של המשיבה, עו"ד נעימה חנאווי, טענה כי אין להסכים לשינוי עמדתו של העורר, באשר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה (להבדיל מעוצמתן), ואין זה ראוי לשנות את העמדה שהוצהרה בפני בית משפט קמא, רק בשל חילופי הסניגורים. לגופו של עניין, נטען על-ידי המשיבה, כי טענת העורר, לפיה המשיבה לא השכילה להעמיד תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו, היא "טענה מיתממת". תשתית ראייתית זו כוללת, כך נטען, ראיות למכביר, ובכלל זאת: האזנות סתר; דוחות עיקוב; ושתיקתו של העורר בחקירתו. אשר לעניין אחרון זה, נטען על-ידי המשיבה, כי שתיקתו של העורר היא בגדר "שתיקה גורפת לגבי החלקים המהותיים" בעדותו. בהתייחס לנושא ראשית ההודייה הנטענת, הבהירה המשיבה, כי "העורר פונה מיוזמתו לחוקריו ומציע להודות בהכל תמורת זה שיגיעו עמו להסדר טיעון", ובכך יש משום ראשית הודייה מצידו. עוד ציינה עו"ד חנאווי, כי אין מקום לשלוח את העורר לקבלת תסקיר, בשים לב לכמות הסם שנמצאה ברשותם של כלל המעורבים, ולתחכום הרב הנעוץ בהקמת מעין "מפעל" לייצור סמים מסוכנים.

דיון והכרעה

9. כלל הוא, כי על מנת לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על המאשימה לעמוד בשלושה תנאים מצטברים, הקבועים בסעיף 21 לחוק המעצרים, והם: קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופה אחרת, באמצעותה ניתן להגשים את תכלית המעצר, בדרך פוגענית פחות בחירותו של הנאשם (בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2015); בש"פ 6538/14 אל מהר נ' מדינת ישראל (23.10.2014); בש"פ 6550/14 בן סעדון נ' מדינת ישראל (21.10.2014)).

10. גדר המחלוקת בענייננו היא קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, המוכיחה את אשמתו של העורר. יצוין, כי אינני נכנס לשאלה, במסגרת ערר זה, עד כמה מחייבת את העורר עמדתו של בא-כוחו הקודם, אשר הצהיר בדיון בבית משפט קמא, כי אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בסוגייה כגון דא, נדרש בית המשפט "להיווכח כי הפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר כי חומר זה, לאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר" (בש"פ 5919/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל (4.9.2012); וראו גם: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996); בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012)).

נעבור, אפוא, לבחון את השאלה האם ברשות המאשימה ראיות בעלות פוטנציאל ראייתי להביא להרשעתו של העורר בעבירות שיוחסו לו.

11. לעורר מיוחסת, בין היתר, עבירה של ייצור, הכנה והפקה של סמים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים, הקובע לאמור:

"לא יגדל אדם סם מסוכן, לא ייצר אותו, לא יפיק אותו, לא יכין אותו ולא ימצה אותו מחומר אחר, אלא ברשיון מאת המנהל. העובר על הוראות סעיף זה, דינו - מאסר עשרים שנים או קנס פי עשרים וחמישה מן הקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977."

עבירה זו עניינה בשלבי ההכנה של ייצור הסמים, לקראת השלבים המתקדמים יותר העשויים לכלול החזקה; שימוש; סחר בסמים מסוכנים; או ביצוע כל פעולה אחרת בהם. היינו, העבירה מתייחסת לפעולות המקדמיות, אשר יש לבצע על מנת להגשים את המטרה העומדת מאחורי ייצורם של הסמים המסוכנים (גבריאלי הלוי תורת דיני העונשין כרך ד 273-274 (2010)). היסוד העובדתי בעבירה זו, איננו מחייב הוכחת שימוש, החזקה או סחר בסמים מסוכנים, "ודי בעצם פעולות ההכנה דלעיל כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי" (שם). משכך, עלינו לבחון, במסגרת ערר זה, האם ברשות המשיבה ראיות המצביעות על כי העורר היה מעורב בביצוע הפעולות המקדמיות, הכרוכות בייצור סמים מסוכנים, והאם יש בראיות אלו כדי להוכיח, לכאורה, את אשמתו.

12. אציין כבר עתה, כי לאחר שבחנתי את חומר החקירה שהוצג לפניי, שוכנעתי כי הוא כולל ראיות לכאורה, המספיקות, בשלב דיוני זה, כדי להקים סיכוי סביר להרשעתו של העורר בעבירה העיקרית המיוחסת לו, כמו גם ביתר העבירות. להלן אפרט, ככל הנדרש, את אותן ראיות לכאורה המבססות, כאמור, את אשמתו של העורר.

האזנות הסתר

13. בענייניו של העורר קיימות מספר האזנות סתר המצביעות, לכאורה, על מעורבותו הישירה והבלתי אמצעית, בפעולות המקדמיות הכרוכות בייצור הסמים. יצוין, כי רישומי האזנות הסתר שהוגשו על-ידי המשיבה, אינם מהווים תמליל של השיחות, אלא שהם מהווים תמצית של הנאמר בשיחות אלו, תמצית אשר ככל הנראה נערכה על-ידי החוקרים שהאזינו לשיחות אלה. העורר, כך

עולה מהאזנות הסתר, היה מעורב ברכישת הציוד הדרוש לשם ביצוע ההכנות לקראת ייצור הסמים; היה לו חלק בניהול התקציב הכרוך בכך; והוא זה שקיבל, לכאורה, את ההחלטות בדבר רכישתו של ציוד זה. בחלק מן השיחות שוחח העורר עם מזן, ובשיחות אחרות שוחח עם מעורבים נוספים. כך, בשיחה מספר 40, מיום 11.3.2015, שואל מזן את העורר: "אנחנו צריכים 50 מטר כבל חשמל [...] מה עוד אתה צריך?". על כך משיב העורר "100 מטר כבל חשמל, וגליל של יוטה ירוקה". מזן מציין, כי הוא חשב "לקנות מקלות של צבע, רולר, שנפתח טלסקופי, ורק לבנות איזה בסיס, אבל את המוט יכולים להביא מוט שנפתח ממטר וחצי עד שלוש וחצי מטר", והעורר עונה, "זה יהיה יותר מידי יקר [...] [תחפש] משהו זול [...] חתיכות של מטר שיוכלו להכניס באוטו ואחר כך להדביק עם דבק מתכת". לאחר זאת, מזן שואל את העורר כמה "כאלה" מבקש העורר לרכוש, והוא משיב, כי "צריך 7 עמודים שכל אחד 2 מטר פלוס". בשיחה נוספת (שיחה 41, מיום 11.3.2015), נשמע מזן אומר לעורר, כי יש לו רעיון, והוא רוצה שהעורר ישמע ויחליט אם הדבר מקובל עליו. מזן מתאר את עלותן של יחידות מתכת אשר ישמשו לבסיס כלשהו, והוא מציע לעורר "לקחת אחד לנסות [...] שאם כן זה יוצא הכי זול, הכי מהר והכי פרקטי". העורר שואל בתגובה, "אם זה מספיק חזק", ומזן משיב "מאוד [...] [מדובר ב]מוט טלסקופי נסגר בהברגה". לאחר זאת, מבקש העורר, כי מזן "יביא 7 כאלה". בשיחה 162, מיום 16.3.2015, אומר אחד בשם יניב דהאן לעורר, כי הוא "אולי יחליף מדחסים שקשורים ל'זה' - יחליף ל(מדחסים) (כך במקור - א.ש.) שיהיו יותר טובים", ובתגובה, עונה העורר, כי הוא "מסכים". שיחה נוספת באותה רוח, היא שיחה מספר 13, מיום 10.3.2015, בה מציין מזן בפני העורר, כי הוא יהיה אצלו בשעה "2 - רבע ל-2", והעורר מבקש ממזן שיגיע ישר "לשם", מאחר ש"יניב יבוא לקחת [אותי] עוד מעט". לאחר זאת, שואל מזן "אם צריך להביא משהו מהדרך", ועל כך משיב העורר "תביא רק שתיים פוליטרן מהתא".

14. יצוין, כי בשלב מסוים, כך עולה מרישומי האזנות הסתר, לאחר שמתברר לעורר, שמספר בלשי משטרה מחפשים אותו, הוא נשמע חושש ולחוץ מן הדבר. כך, בשיחה מספר 218, מיום 18.3.2015, אמר העורר ליניב, כי "באו שני בלשים ודפקו בדלת", וכי הוא לא פתח להם. לאחר זאת, מסר העורר, כי הוא יחפש דירה, ויעבור אליה בהקדם. ועוד, בשיחה מספר 222, מיום 18.3.2015, אומר יניב לעורר שאין לו מה להילחץ. על כך משיב העורר, כי הוא "חושש שעוקבים אחריו וזה הבעיה הכי גדולה".

דוחות העיקוב

15. מעין בדוחות העיקוב שנרשמו, במהלך מעקב שבוצע אחר העורר, בין הימים 12-10.3.2015, מתחזקת הסברה, לפיה העורר היה מעורב ברכישת הציוד הדרוש לשם הכנה וייצור הסמים המסוכנים. מדו"ח עיקוב, מיום 12.3.2015, עולה, כי העורר, בלוויית מזן, יצא מחנות לחומרי בניין בגדרה, כשבידיהם מוטות עץ. מוטות אלו נמצאו בסופו של יום במבנה שיועד לייצור הסמים המסוכנים, בעת חיפוש שנערך על-ידי חוקרי המשטרה במקום. יצוין, כי בשלושת ימי המעקב, נראה העורר, על-ידי החוקרים, כשהוא מגיע למבנה המדובר.

שתיקה בחקירה וראשית הודייה

16. במהלך חקירותיו במשטרה, בימים 24.3.2015 ו-29.3.2015, שתק העורר ולא השיב למרבית השאלות שנשאל. בחלק מהשאלות, בהן נשאל העורר לגבי זהותם של המעורבים האחרים בפרשה, סירב העורר להשיב, בטענה כי אין ברצונו להפליל מאן דהוא. כך, למשל נשאל העורר:

"ש: אתה מבין שאנחנו צריכים את השמות של החברים בכדי לבדוק את הגרסה שלך?

ת: אני מבין את זה אך אני לא יכול למסור את השמות כי אני לא רוצה לסבך אותם מאחר והם לא קשורים.

ש: זאת אומרת אתה מעדיף להפליל את עצמך בעבירות חמורות למדי ולקשור את עצמך למשהו חמור מאוד וחברים שיכולים לאשר אולי את הגרסה שלך אתה לא רוצה למסור את השמות שלהם?

ת: מעדיף לשמור על זכות השתיקה כרגע"

(הודעת העורר במשטרה, מיום 24.3.2015).

ראוי להזכיר, בהקשר זה, את ההלכה, לפיה בשתיקתו של נחקר במסגרת חקירתו, ניתן לראות משום חיזוק לראיות התביעה (ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דיני (1.7.2014); בש"פ 4128/13 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 26 להחלטתי (17.7.2013)).

17. בשלב מסוים בחקירתו של העורר, מיום 24.3.2015, ביקש העורר לבדוק אם ניתן להגיע לעסקה, שבמסגרתה הוא ימסור את האמת ויודה בכל העבירות המיוחסות לו:

"[העורר]: אמרתי שאני אתן הודעה מלאה, אחי, על הכל, הכל שלי. זה כאילו האמת.

[החוקר]: מה?

[העורר]: אמרתי שתחשוב על זה. כי אני רוצה עסקה. מבין?

[החוקר]: מה זאת אומרת?

[העורר]: אני אתן לך הודעה על הכל, אחי.

[החוקר]: אני לא מבין אותך.

[העורר]: הכל, אחי. אני אודה בכל העבירות שמיוחסות אליי. אוקיי? אני אספר לך את הסיפור המלא כביכול. בוא נעשה עסקה, אחי. אני מוכן לשבת בבית סוהר, תגיד לי, איזה עסקה אנחנו יכולים לעשות?

[החוקר]: תשמע, אני אגיד לך את זה הכי פשוט, אני לא רוצה שום עסקאות, אוקיי? התיק גם ככה, כל התיק גם ככה – אתה רואה, ראית עכשיו את כל הראיות. וגם ככה ברור, והתיק סגור עליך, אתה רואה את זה. דבר אחד, כן, אתה תחשוב טוב, אם אתה רוצה באמת לספר את כל האמת, כמו שאתה אומר, ואם אתה רוצה, ואללה, להיות עם מצפון נקי, זה נראה אחרת בבית משפט.

[העורר]: אז תן... אוקיי, תן לי להתייעץ עם עורך הדין שלי מחר, אני חוזר.

[החוקר]: אתה תעשה מה שבא לך, אני אומר לך עוד פעם – זה נראה הרבה יותר, הרבה יותר טוב, והרבה יותר אמיתי בפני בית המשפט.

[העורר]: מאשר זה...

[החוקר]: מאשר כל השקרים שניסית עכשיו לספר. הרי אתה רואה ש... אתה רואה שכל התיק סגור עליך.

[העורר]: אהא.

[החוקר]: אז מאוד פשוט.

[העורר]: אוקיי. תן לי לחשוב על זה עד מחר. להתייעץ עם עורך הדין."

פסיקתו של בית משפט זה מלמדת, כי הצהרת חשוד על נכונותו להודות וחזרה מנכונות זו; הצהרה בדבר נכונות להודות בתנאי לביצוע כלשהו של המאשימה; או הבעת נכונות למסור הודייה כלשהי, מהווים "ראשית הודייה" (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (11.4.2007); ראו גם: ע"פ 1119/11 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 67 לפסק דיני (5.5.2015) (להלן: עניין אבו סרחאן); ע"פ 64/87 גרסטל נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 538, 533 (1988)). כפי שצינתי בעניין אבו סרחאן, שם: "התבטאות הכוללת ביטוי לתחושת אשם מצידו של הנאשם, מוגדרת כ'ראשית הודייה', ויש בה כדי לחזק את ראיות התביעה, עד כדי סיוע – מקום שנדרשת תוספת ראייתית מסוג זה". לאור הכלל האמור, נראה, לכאורה, כי התבטאותו זו של העורר בחקירתו, מהווה ראשית הודייה.

סוף דבר

18. לאור האמור, נחה דעתי כי ברשות המשיבה תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של העורר. ניכר, מתשתית זו, כי העורר היה, לכאורה, מעורב בתהליך המקדמי להכנת הסמים במבנה, והיה שותף לניהול בפועל של הכנות אלו. בנוסף, לא היתה מחלוקת לגבי קיומה של עילת מעצר בעניינו של העורר, ובשים לב לרמת המסוכנות הנשקפת מהעורר, לנוכח ההיקף העצום של ייצור הסמים, וזאת בנוסף לעברו הפלילי בעבירות דומות, אין מקום לבחון היתכנותה של חלופת מעצר (השוו: בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2015); בש"פ 4187/13 בראזי נ' מדינת ישראל (18.6.2013)).

19. לפני סיום, רואה אני להתייחס בקצרה לטענתו של העורר, לפיה הוא הופלה לרעה ביחס לברישניקוב, אשר שוחרר ממעצרו בתנאים של מעצר בית מלא. לשיטתי, אין בטענה זו ממש. מבלי להפחית מחומרת המעשים המיוחסים לברישניקוב, די לי בכך שהוא נאשם בעבירה של סיוע לייצור, הכנה והפקה של סמים מסוכנים (להבדיל מהיותו שותף מלא לביצוע העבירה, כעורר בעניינו), כדי לדחות את טענתו זו של העורר בדבר הפלייתו כביכול (ראו, בהקשר זה, בש"פ 8089/12 אילוז נ' מדינת ישראל (13.12.2012)). זאת, מעבר לעובדה שלחובת העורר הרשעה קודמת בעבירה של גידול סם, וכן תלוי ועומד נגדו הליך אחר, בגין אותה עבירה.

20. אשר על כן, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ב' בסיון התשע"ה (20.5.2015).

ש ו פ ט
